

Ogsaa den af Staden Københavns statistiske Kontor udarbejdede Opgørelse paa Grundlag af Sammenligning med Forholdene i 1914 giver et tilsvarende Resultat, Kontoret regner i sin Skrivelse af 1. Oktober d. A. (Bilag 3 B.) med, at der ved April Flyttedag 1924 behøvedes ca. 3 000 + 1 500 ny Lejligheder for at genoprette Boligstandarden fra 1914. Ved denne Opgørelse er der altsaa ikke som i Kap. III. D. gaaet ud fra 1911, men fra 1914, og der er derfor ikke taget Hensyn til den Forringelse i Boligforholdene, der paa Grund af den ringe Byggevirksomhed fandt Sted i Tiden fra 1911 til 1914. Fra Juli 1911 til Juli 1914 voksede Københavns Indbyggerantal med ca. 28 000, og der opførtes i dette Tidsrum ca. 5 000 Lejligheder, medens der efter Boligforholdene i 1911 vilde kræves ca. 7 600 ny Lejligheder til den stedfundne Befolkningsforøgelse. Naar der endvidere tages Hensyn til et nødvendigt Antal ledige Lejligheder, hvilket Københavns Kommunes statistiske Kontor ikke har medregnet, og dette Antal ansættes til 1 pCt. af samtlige Lejligheder, vil der efter Statistisk Kontors Opgørelse pr. April 1924 mangle ca. 8 500 Lejligheder i Københavns Kommune.

Om end det i nogen Grad maa bero paa et Skøn, hvor stort et Antal Lejligheder, der maa siges at mangle i Hovedstaden, betragter Udvalget det efter det foranstaaende som godtgjort, at der mangler et meget betydeligt Antal Lejligheder. Dette stemmer jo ogsaa fuldkommen med de Erfaringer, som de, der har maattet beskæftige sig med at skaffe Lejligheder, har gjort.

Denne Tingenes Tilstand bevirker, at det ifølge Udvalgets Formening vilde være uforvarsligt at ophøre med for Hovedstadskommunernes Vedkommende at søge at træffe effektive Foranstaltninger til Boligmanglens Afhjælpning samt Mildnelse af dens Følger.

Det er nu ganske vist gjort særlig gældende fra visse Sider, at Boligmanglen skyldes, at en Del Lejligheder er for svagt befolket, idet Beskyttelsen mod Opsigelser samt Begrænsningen af Lejeforhøjelser medfører, at den naturlige Omskiften af Lejligheder er ophørt, saaledes at mange Familier bliver boende i deres Lejlighed, selv om Antallet af Familiemedlemmer reduceres stærkt, medens til Gengæld mange Familier, hvis Medlemsantal er blevet forøget, maa nøjes med den nu for lille Lejlighed, de har. Dette Forhold angaar jo imidlertid i hvert Fald i første Række kun Fordelingen af Lejlighederne, hvorimod der ikke umiddelbart bliver Tale om ad denne Vej at indvinde nogle Lejligheder. Forøvrigt kan man slet ikke antage, at en Ophævelse af Lejerbeskyttelsen vilde løse dette Problem, eftersom Husejere i Reglen ikke er tilbøjelige til at udleje til Familier med mange Børn, hvilke Familier det netop først og fremmest gælder om at skaffe Lejlighed til.

Da det dog kunde tænkes at blive nødvendigt at træffe visse Forholdsregler med Hensyn til Udnyttelsen af Lejlighederne, har man undersøgt Lejlighedernes Fordeling for Tiden og i nogle tidligere Aar, herom henvises til Kap. III. B. (Sp. 3925—30), men disse Undersøgelser Resultat giver ikke efter Udvalgets Formening tilstrækkelig Anledning for det Offentlige til at gribe ind paa dette Omraade.

Boligmanglen i Købstæderne.

Pr. April 1924 fandtes der i Provinsbyerne (Købstæder og sønderjydske Flækker, ialt 85 Byer) under kommunal Boligforsorg 1 724 Familier med 9 288 Personer. Disse var fordelt paa 52 Byer, saaledes at 27 Byer havde under 10 Familier under kommunal Boligforsorg; det største Antal fandtes i Aarhus (411 Familier med 1 146 Personer), derefter Odense (274 Familier med 1 547 Personer) og Horsens (166 Familier med 906 Personer). I 33 Byer fandtes ingen under kommunal Forsorg. Dette henpeger paa, at der i en Række Byer endnu er Boligmangel, medens denne er ophørt for en Del Byers Vedkommende.